

מסורת הש"ס

(א) גי' הערוך וזקוקא,
(ב) ז"ל דשחנא עי' ע"ז כד:
וכן גי' הערוך, (ג) ס"א אחי,
(ד) גי' רי"ף ורש"ס ת"ר על
השדפון וכו', (ה) גי' רי"ף
ורש"ס ברכה, (ו) עי' ע"ז
כד:, (ז) פאה פ"א מ"א,
(ח) בס"א שכל,

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' איכא בהאי שוקא.
עיינ בתורת חיים סנהדרין
דף פח ע"ב ד"ה שלחו
מתס:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א רש"י ד"ה הכי קאמר
 וכו' והאי דקמי גראתה
 ציוס אשדה וכו' נמחק
 מלת אשדה ונ"צ צ"ל
 אעיר:

לעזי רש"י

ברצו"ל. עריסה. מרשי"ק
[מריש"ק]. ביצה, מקווה
מים רדודים.

רבינו גרשום

כרטיסו. להניח ביסתר
למזכיר, ואמרי ליה כי
השימינהו מר. אמר להו
היה הכי שו. דבעי למיכר
שווי אילו בסתריק להנהו
וונא דרבנן. אל. ההוא
זווג דרבנן, שחדתינן
דלויין, דאיתין דרבנן
מלכסתריק, דלא בעינא
להו. מסאני אומרי.
כנריכא, דל רמ חוסי.
ציעית. מפני שהיא מכה
ממלכת. שלאחר שהרא
כל שהיא אינו מפסיק.
שניהם אינה מושלת.

סדר תעניות אלו פרק שלישי תענית כב.

אומנא ואיטיניהו לשוקא לזניניהו: **אמרו ליה**. לאכלא אומנא לשיימיניהו מר והב לן דמיינה. וזו אס יהא שס אומס פחות מכדי דמייס: **במאי חשדינן**. כשלקחנא: **וכפיא**. לכו מילתא למיגני גבאי למיעבד כולי האי: **לשקלינהו מר**. שלא היינו רואין אלא לנסותך: **הלא דעסיה** א ממעלי יומא דכיפורי למעלי יומא דכיפורי ולאזיי כל מעלי שבתא: **אכולא כרכא**. על כל בני

מַרְפֵּה שני בני אדם אכלה אחד מהן משוחחת. והוא הדין לא אכלה אחד מהם משולמת שהרי אס אכלה שניהם אינה משולמת דהא דאכלה שניהם לא הוי מטעם משולמת דכלה מטעם דהיא רעיבה והא דנקט אכלה אחד מהם דנותא הוי דלעג דאכלה אחד מהן הוי משולמת: כמלא

שעתא אסחתנינהו מדעתאי הוה קא חלשא דעתיה דרבא משום דאבוי ⁽⁶⁾ אמרו ליה מסתיך דקא מגנית אכולה כרכא ר' ברוקא חזואה הוה שכיח בשוקא דבני לפט הוה שכיח אליהו גביה א"ל * איכא בהאי שוקא בר עלמא דאתי א"ל לא אדהכי והכי חזא לההוא גברא דהוה סיים מסאני אוכמי ולא רמי חוטא דתכלתא בגלימיה א"ל האי בר עלמא דאתי הוא ⁽⁷⁾ רהט בתריה א"ל מאי עובדך א"ל זיל האידינא ותא למחר למחר א"ל מאי עובדך א"ל ⁽⁸⁾ וגדונקא אנא ואסרנא גברי לחוד וגשי לחוד מינא פורייאי בין הגני להני כי היכי דלא לית לידי איסורא כי חזינא בת ישראל דיהבי נכרים עלה עניייהו מסרנא נפשאי ומציילנא לה יומא חד הוות נערה מאורסה גבן דיהבו בה נכרים עניייהו שקלי דורדייא דחמרא ושדאי לה בשיפולה ואמרי ⁽⁹⁾ דיסתנא היא א"ל מאי טעמא לית לך חוטי ⁽¹⁰⁾ ורמית מסאני אוכמי א"ל עיילנא ונפיקנא ביני נכרים כי היכי דלא לידעו דיהודאא אנא כי הוו גורי גזירתא מודענא להו לרבנן ובעו רחמי ומבטלי לגזירתייהו ומאי טעמא כי אמינא לך אנא מאי עובדך ואמרת לי זיל האידינא ותא למחר א"ל בההיא שעתא גורי גזירתא ואמינא ברישא איזיל ואשמע להו לרבנן דלבעי רחמי עלה דמילתא אדהכי והכי אתו הנך תרי ⁽¹¹⁾ אתי א"ל הנך נמי בני עלמא דאתי גניהו אזל לגבייהו אמר להו מאי עובדיכו אמרו ליה אינשי ברוחי אנן מבדחינן עציבי אי נמי כי חזינן בי תרי דאית להו תיגרא בהדייהו טרחינן ועבדינן להו שלמא: על אלו מתריעין בכל מקום כו': ת"ר על אלו מתריעין בכל מקום על השדפון ועל הירקון ועל ארבה וחסיל ועל חיה רעה ⁽¹²⁾ ר' עקיבא אומר על השדפון ועל הירקון בכל שהוא * ארבה וחסיל אפילו לא נראה בא"י אלא כנף אחד מתריעין עליהן: ועל חיה וכו': ת"ר חיה רעה שאמרו בזמן שהיא משולחת מתריעין עליה אינה משולחת אין מתריעין עליה * אי זו היא משולחת ואי זו היא שאינה משולחת נראית בעיר משולחת בשדה אינה משולחת ביום משולחת בלילה אינה משולחת ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת * נחבאת מפניהן אינה משולחת טרפה שני בני אדם ואכלה אחד מהן משולחת אכלה שניהן אינה משולחת עלתה לגג ונמלה תינוק מעריסה משולחת הא גופה קשיא אמרת נראתה בעיר משולחת לא שנא ביום ולא שנא בלילה והדר אמרת ביום משולחת בלילה אינה משולחת לא קשיא * הכי קאמר נראתה בעיר משולחת בעיר בלילה אינה משולחת אי נמי בשדה [אפילו] ביום [אינה] משולחת (בשדה בלילה אינה משולחת) ראתה שני בני אדם ורצתה אחריהן משולחת הא עומדת אינה משולחת והדר אמרת נחבאת מפניהן אינה משולחת הא עומדת משולחת לא קשיא * כאן בשדה הסמוכה לאגם כאן בשדה שאינה סמוכה לאגם טרפה שני בני אדם כאחד ואכלה אחד מהן משולחת שניהם אינה משולחת והא אמרת אפילו רצתה אמר רב פפא * כי תני ההיא באגמא: גופא עלתה לגג ונמלה תינוק מעריסה משולחת פשיטא אמר רב פפא * ככוכי דצייד: על החרב וכו': ת"ר * חרב שאמרו אינו צריך לומר חרב שאינו של שלום אלא אפילו חרב של שלום שאין לך חרב של שלום יותר מפרעה נכה ואעפ"כ נכשל בה המלך יאשיהו שנאמר

נללה אין רצתה לא באגס ^(א) דריון דהיינו דומתה סמכה אדעתה ורשטא אצתרייהו: כנווא
נארב העופות ואף על גב דלאו גנין קבוע הוא ולא הוה כישבו היא משולמת: אין ארץ
עליה ^(ב) אלא אפילו חרב של שלום העוזרת דרך אותו מלכות לייך להלחם במקום אחר:
וישלח

דאקוואַר איז מתחת רעכעניונג. א"נ בשדה ביום. מסים הברייתא, בשדה הסמוכה לאגם עמדה אינה משולחת, לפי שלבה נסה באגם שהיא מצויה שם. בשדה שאינה סמוכה לאגם עמדה משולחת. באגם גופיה לא הוה משולחת עד דאכלה מון. כוכי דאגמא דצידיי. צריפין דיוורין קטנים שרדן בהן ציידים, ועל אותו גג עלתה, דס"ד לא חשיב גג, קמ"ל.

עין משפט
נר מצוה

בא א מ״י פ״ב מהלכות
תעניות הל' י מוש״ע
א״ח ס׳ תקעו סעיף ט:
בב ב ג ד ה ו מ״י שם
הלכה ז ח מוש״ע שם
סעיף ו ז:

בג ז מיי' שם הלכה ד
טוש"ע שם סעיף א:

רבינו חננאל

רבא בגנא וכותיה אוכלא
 כרכא. א' הליך בר בורקא
 לאהלה, דהא דאניא
 שהוא מבני העולם הבא,
 א' ליה, ואל תלך ואת
 שאלו, אמר לו שומר
 האסורים אני ואסתרן בברי
 חורו ונשי חורו, ולא
 תדעני צעיתי כי היכי לא
 לירגשו דאנא יהודאי, וכי
 שמענא דגורו לע ישראל,
 מהמענא דגורו וכעי
 ומבטלה. ודוריא. שמיים
 י'ן. דשמתא, נירה, חור
 הנראה בבנייה כחכם
 דמיה, ח' תוב א' מי
 לאיליהו חור נמי [בגין]
 עמלא דאתי נניהו,
 שאליהו ואמר לו
 משפוח לו בעצמי אן,
 כלומר ש' לו חן שפה
 דורבים השנים עצב נמי
 הלב, ח' חוקין נמי עמלא
 בין גברא לחבריה א' בין
 גברא לאיתיה שורחין
 דעבידן עמלא בניהיה, לע
 אילו מהרעין כל מקום
 לע השדפון לע חירקון
 בו. וקיימא לן כי רב עקיבא
 דבריתא דתני לע השדפון
 (תירקא) (תירקא)
 ככל שהוא. ואוקימנא
 למתני דלקמן דנראה
 באשקשק שדפון כמלא פ'
 תנור תבואה, כלומר
 ששדפון פ' תנור שדפון
 הבואה גזרו ודענית.
 ואיבעיא לן האי שדפון
 ומשערין ל' בשדה,
 שיעור כסויים פ' התנור
 הוא, א' כשיעור אדמ'
 רפאת דהדר לופוא
 דתנורא, ועלתה בתקין. וכן
 נמי א' עקיבא, באברה
 תחסי אפילו לא נראה אלו
 שד אחד בארץ ישראל
 מהרעין עמלא מיד.
 פ'סא. ועל חזק רעה נתי
 רבנן חזק רעה בזמן שהוא
 משלחתו בו. ואוקימנא
 איזו היה. [שאנית]
 משלחתו, שנראה בעיר
 בלילא, א' נמי נראה
 בשדה ביום אדמ'
 משלחתו. ואלה שנים
 רוצתה אחריון משלחתו
 אלא רצתה אותם ותבטאת
 פסותיה, א' נמי לא
 [תבטאת] אלא עמדה
 בשדה וסבוכה לאנא שנים
 משלחתו, טרפה שנים
 באנא ואכלת אחד מהם
 משלחתו, ואם לא אכלת
 ולא אחד מהם אינא
 משלחתו, והני מילי באנא,
 אבל שלא במקום באנא,
 אפי"ש שלא אכלת אלא
 רצתה אליהם משלחתו.
 פ'סא. ועל חזק החרב
 תמיעין. חור רבן אין
 צריך לומר דתני בשניה
 שלום, שדא מהרעין,
 אלא אפי' חור פ' שלום
 מהרעין, שחיל על חורם פ'
 שלום יותר מפרעה נכה,
 ואפ"ש [כ] נגלה בה
 יאשיהו ונחש.